

Томислав Маринковић

БЕЛО

ВИШЕ РУМЕНИЛА
НЕГО ИЗВЕСНОСТИ

Једном ћемо сазнати како су
Нестварна а ипак упорна била лета.

Колико прерушавања је поднео
Пузави жбун руже; колико је
Симетричних а лажних упозорења
Слало стакло на излогу сеоске радње.

Дани беху врели, као сезонска болест.
Хладећи се, стварност је отицала
Негде мимо људи и ствари.
Беше је све мање.

Питасмо се: колико заправо грама лета
Може да зачини суштину пролазности,
Сам живот?

У замену за важне одговоре,
Научисмо да се иза залазака сунца
Крије више руменила него извесности.

Времена се смењиваху брзином трептаја,
Нестварнија и од прича о њима.

Има ли правде у томе да све
Што дотакосмо постаде реч?
Што се поезија не одриче чак
Ни летње прехладе?

СТОПЕ У СНЕГУ

До јуче барица, сада одливак зиме,
Лед. Трагови шапица преко коре су
Текст који читаш уназад,
Или га тек овлашно прелећеш

Погледом, заобилазећи суштину –
Да се стрпљиво и дуго,
Од тебе далеко, уобличавао
Крхки план!

За њега су знали и летњи пљусак
И локва у блату, и снажни и невидљиви

Прсти мрза. Ти ниси.
Ти чујеш крцкање леда
Кад је већ касно.

Зашао си у дивну пустош,
Спустио се дубоко у ткиво света.

Твоје стопе у снегу
Њуши свет.

БЕЛО

Кроз залеђено око зиме,
Мој поглед на свет клизи
Ка некој крајњој тачки.

Прелива се, као успорен талас,
Преко обале метафизичког *суџа*.

Док бело пада преко белог,
А завејани предмети губе значења,

Ја сам речима тек блага узбрдица
На путу до јасности.

Ипак, моје ће постојање, у виду
Топлог даха, отопити кружни педаљ
На замрзнутом прозору.

Симбол нечег можда краткотрајног,
Или вечног; или само симбол
Који се прима а да се не пита чега.

НИГДЕ

Смањена до величине играчке,
Оронула бензинска пумпа
Гледа у увеличано
Сеоско гробље прекопута.

То је слика коју ми сан нуди
У замену за стварност.
Уз то ми у наручје баца прегршт
Нерешивих упитника: *Снађи се!*

Хладноћа око срца је већ
Пробила омотач прибраности.
Кашаљ аутомобила подсећа на
Отегнути ропац некога на самрти.
На искрају пустог путељка, све упорнији
Точкови све дубље у блато тону.

Потом долази буђење, али ме јава
Још дуго одбија од себе, не прима ме.
Нигде сам.
Личим на празну рукавицу у коју се
Никад више неће увући живот.

Почињем да свет осећам на начин
Честица перути, зрнаца песка...
Стичем знање о томе да ће беспомоћни
Бити спашени, ипак.

КАО БРОД

Земља је топла и греје боса стопала.
Ваздух је благ у додиривању
Косе, трепавица, лица.
Ово је тренутак кад је пријатно бити уморан.
Кад маховина тишине настоји да освоји
Још једну стопу на парцелама звука –
А да се ништа не промени у распореду
Линија сенки, облика, боја.

Прислонивши на усне флашу пива,
Сетих се времена кад је исто било
Одагнати бол и камен хитнути
У дубок и хладан вир!
Кад се сузом тренутка
Откупљивала суза доба.

Једним покретом руке обрисах пену,
И сасвим случајно посегнух
За забрављеним вратима,
Иза којих су ходници што воде
Ка незамисливим дубинама светлости.

Нисам ни осетио да ме је,
Као брод који клизећи сече маглу,
Живот превезао с једног на друго место.